

1.25 හෙළ කවියේ සකු ලකුණු (කෝට්ටේ යුගය ඇසුරින්)

අශෝක ගුණසේකර
සංස්කෘත අධ්‍යයන අංශය, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය

ABSTRACT

සිංහල භාෂා සාහිත්‍යයේ ප්‍රචර්ධනය උදෙසා සංස්කෘතය කළ බලපෑම සුළුපටු නොවේ. සමස්ත මානව සංහතිය සතු ඥාන සම්භාරය හුවමාරු කර ගැනීමේ පරමාදර්ශය මෙහි ආභාසය ලෙස නම් කෙරේ. කාව්‍ය නිර්මාණයේ දී වාච්චාර්ථය උපරිමාන්තය තෙක් වැටෙන අනුපාතයට සමාන්තර ව එහි දෘශ්‍යමාන වන ධ්වනිතාර්ථ, ව්‍යංග්‍යාර්ථ, භාෂාලංකාරාදිය එහි විශිෂ්ටත්වයට ප්‍රබල හේතු සාධක වේ. එනම් කාව්‍ය යනු භාෂාත්මක වික්‍රමයකි. සංස්කෘත කාව්‍ය ක්‍ෂේත්‍රය පිළිබඳ පරිචයක් නොමැති ඇතැමෙක් සංස්කෘතයේ පරිවර්තනාත්මක සිංහල කාව්‍ය නිර්මාණ උච්චස්ථානයෙහි ලා වර්ණනා කරති. ඊට හේතුව ආභාසිත මූල බීජය පිළිබඳ ව නො දැනීමයි. නමුත් හෙළ කවිය හා සකු කවිය තුලනය කර බැලීමෙන් ම එහි ඇති සාවද්‍ය නිරවද්‍ය බව ප්‍රකට කර ගත හැකි ය. කාව්‍යශේඛරය, කවිසිඵම්ණ, ගුත්තිල කාව්‍ය මෙන් ම සිංහල සන්දේශ කාව්‍යාවලිය අග්‍රගණ්‍ය වන්නේ කිනම් කරුණක් නිසාදැයි පරීක්ෂා කළ යුතු වේ. කුමාරසම්භවය, රසුචංශය, ජානකීභරණය ශිශුපාලවධ වැනි මහා කාව්‍යයන් ද අභිඥාන ශාකුන්තලාදී දෘශ්‍ය කාව්‍යයන් ගීතගෝචිත්දය, මෙසදුතය වැනි වෙනත් නිර්මාණයන් ද පරිශීලනය කළ සිංහල කවීන් ස්වකීය නිර්මාණ සඳහා ඒවා පාදක කරගෙන තිබේ.

සදුපදේශ රැගත් සුභාෂිතය, ලෝකෝපකාරය, ලෝවැඩසඟරාව, දහම්ගැට මාලාව වැනි කෘතීන් සම්පාදනය කිරීමෙහි ලා පඤ්චනන්ත්‍ර, හිතෝපදේශ, ව්‍යාසකාර වැනි උපදේශ සාහිත්‍යයන්, සංස්කෘත ශතක කාව්‍ය සාහිත්‍යයන් උපස්ථම්භක වී ඇති බව පෙන්වා දිය හැකි ය. මෙසේ සිංහල කාව්‍ය ක්‍ෂේත්‍රයේ පෝෂණය උදෙසා සංස්කෘතය සිදු කළ බලපෑම කොපමණදැයි මේ පර්යේෂණයෙන් අනාවරණය කෙරේ. ඇතැම් සංස්කෘත කාව්‍යයන්ගේ පරිවර්තන අර්ථය එලෙසින් ම යොදාගෙන ඇති අතර ආභාසිත අනුභූතිය ස්වීයත්වයෙන් ඔප ලා සාරවත් හා චිත්තාකර්ශනීය ලෙස ඒවා ඉදිරිපත් කළ අවස්ථා ද විමර්ශනයට ලක් වේ.